

ПРОРОЧЕСТВА ОТ ЛУФНИЦАТА

ДАНИЕЛ КИИС

За автора

ДАНИЕЛ КИЙС е роден в Ню Йорк. На седемнадесетгодишна възраст постъпва в американския търговски флот и служи на кораб. По-късно завършва психология в Бруклинския колеж. Работи на различни места – отначало като помощник-редактор, после се заема с модна фотография, а по-късно и като преподавател по английски език. През 1966 г. става професор по английски език и творческо писане в университета „Охайо“.

Дебютният роман на Кийс „Цветя за Алджърнън“* печели награди и претърпява множество издания на различни езици. Романът е филмиран, по-късно адаптиран за театрална сцена и за телевизионна продукция.

Кийс е автор на още няколко романа – „Докосването“, „Петата Сали“ и „До смърт“. Последният му роман е „Пророчества от лудницата“.

Автор е и на няколко документални книги. Негови произведения влизат в официалните селекции на „Препоръчани книги“ и на клуб „Книга на месеца“. Печели немската награда „Курд Ласвиц“ за най-добър чуждоезичен автор и е номиниран за награда „Едгар“ от Асоциацията на криминалните писатели на Америка.

---

* Издаден на български език от ИК „Кибеа“. – Бел. ред.

За книгата

Рейвън Слейд е привлекателна млада жена с трагична съдба. Заг разклашената ѝ психика се крие минало, изпълнено с драматизъм, горчивини и обрати. По необяснима съдбовна ирония именно заг нестабилната ѝ психика е заключена тайна, от която зависи животът на стотици хиляди невинни хора. Рейвън е неволен заложник на битката между големи политически и военни играчи – международни терористи, чиято цел е грандиозен атентат срещу демократична Америка.

Това е книга за изборите, които правим, след като съдбата ни е определила за жертви – какъв е шансът да бъдем достойни човешки същества, когато сме изгубили почти всичко: миналото си, бъдещето си, включително и личността си.

ДАНИЕЛ КИИС

Пророчества от лудницата

Психологически трилър

Превод от английски Пейчо Кънев

Ако искате да закупите книги на „Кибеа“, можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас книготърговец, или на телефон 02 988 0193, както и на електронните ни пощи bookstore@kibea.net и office@kibea.net.

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)

Фирмена книжарница: 02 988 01 93

THE ASYLUM PROPHECIES

Copyright © 2009 by Daniel Keyes
All rights reserved.

© Издателска къща „Кибеа“, 2012
© Пейчо Кънев, превод, 2012
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2012

ISBN 978-954-474-605-6

*На съпругата ми Ориа
и на дъщерите ми Хилъри Ан и Лесли Джоан,
без чието постоянно насърчение и внимание
този роман никога нямаше да бъде написан.*

Бележка на автора

Това е литературно произведение.

Все пак въпреки художествената измислица двете малко известни терористични групировки, изобразени в романа, наистина съществуват. И двете са марксистко-ленинистки организации, едната – гръцка, другата – иранска, породени от атаки на правителството срещу студенти, протестиращи срещу режими, които смятат за тиранични и подкрепяни от ЦРУ.

Предговор

В нощта на 17 ноември 1973 година гръцки студенти се събират пред Атинския политехнически университет, за да протестират срещу седемгодишната военна диктатура на полковник Пападопулос – убедени са, че тя се подпомага от ЦРУ. Срещу протеста е хвърлен отрядът за борба с безредиците – танкове разбиват портала на университета и нахлуват. Тридесет и четирима студенти са убити, други осемстотин – ранени.

Две години по-късно началникът на атинския офис на ЦРУ Ричард Уелч е убит пред очите на жена си и шофьора. Терористите се самоназовават *Революционна организация 17 ноември*, или *17Н*. Това е техният първи отговор на убийствата от 17 ноември.

В период от двадесет и осем години, от 1975 г. до 2003 г., *17Н* извършва повече от шестдесет атентата срещу европейци и американци, включително убийството на британския военен аташе в Атина. За разлика от немската *Фракция Червена армия* (RAF), италианската *Червени бригади* (BR) и френската *Пряко действие* (AD), нито един член на *17Н* не е идентифициран или заловен през всичките тези години. Антитерористичната агенция към Държавния департамент на САЩ я обявява за една от най-опасните терористични групи в света.

17Н, смятана за последната европейска марксистко-ленинстка групировка, все още съществува.

Муджахидин ал Халк

(Свещени бойци на народа)

На 4 ноември 1979 г. група ирански студенти-марксиста, противопоставящи се на американското влияние в Иран, и по-специално на подкрепата на ЦРУ за детронирания Шах Пахлави, атакува и участва в окупацията на американското посолство в Техеран. Те вземат за заложници шестдесет и трима американски дипломати и трима чужди граждани.

Отначало военизираните студенти – с приблизително 500 000 последователи – имат подкрепата на постреволюционното иранско ръководство. Но студентите се противопоставят на теокрацията на аятолах Хомейни. Те настояват за повсеместна марксистка демокрация, която да даде равенство на жените. В резултат повечето от тях, включително техните лидери, са заловени, измъчвани и екзекутирани от Революционната гвардия на Иран. Тези, които успяват да се изплъзнат, преминават в нелегалност. През 1993 г. Мариам Рагжави е избрана за президент на *Муджахидин ал Халк (МЕК)*. Тя помага за създаването на бойна единица, съставена главно от жени.

МЕК се присъединява към Саддам Хюсеин в борбата му срещу Иран. След войната те помагат на Химичес-

кия Али* да обгази и убие хиляди кюрди и блатни араби**. В отплата Саддам Хюсеин им предоставя убежище близо до ирано-иракската граница в лагера „Ашраф“. Днес структурите им са сведени до 3800 души, ръководят се от жени и наподобяват военна милиция.

След като Мариам Раджави заминава за Франция като изгнаник, няколко от нейните най-предани последователки се принасят в жертва в знак на протест.

Държавният департамент на САЩ определя *МЕК* като терористична организация заради нейните атаки срещу американските интереси в района. Все пак, Пентагонът – надявайки се да ги използва като шпиони и метежници в случай на бъдеща война срещу Иран – настоява, с подкрепата на неколцина сенатори, *МЕК* да бъде свалена от списъка на терористичните организации. *МЕК* все още съществува.

В „Пророчества от лудницата“ тези две терористични групи формират общ съюз за катастрофална атака срещу Америка.

---

* Али Хасан ал-Маждид – бивш министър на отбраната на Ирак, пръв братовчед на Саддам Хюсеин. Осъден е на смърт чрез обесване от иракски съд за участието му в операциите, довели до смъртта на 180 000 души. Наречен е „Химическия Али“ и „Кюрдистанския касапин“ заради ролята му в ръководството на операция „Анфал“, когато заповядва атака с химическо оръжие над кюрдския град Халабджа. – Бел. прев.

** Шиити-скотовъдци. По време на нападението над шиитските общини в Южен Ирак властите предприемат стратегията на изсушаване на блатата и насилствено преселване на местните жители. В продължение на хиляди години тези блатата с площ 5200 кв. км са задоволявали всички жизнени потребности на десетки хиляди т.нар. „блатни араби“ в Ирак. – Бел. прев.

Първа глава

Атина, Гърция

Рейвън Слейд отвори очи и премигна срещу светлината, процеждаща се през мрежата на прозореца. Тя скочи от походното легло и нави матрака до стената. Вдигна се на пръсти и протегна врат, за да погледне навън. Когато разпозна силуетите на Акропола и Парте-нона да се открояват срещу залязващото слънце, тя се присви и седна с кръстосани крака върху рулото на изгнилия матрак. В коя лудница беше попаднала този път?

... сестричке, предполагам, че вече не сме в охайо...

Отдавна не беше чувала в главата си този пронизителен глас. По-добре да не му обръща внимание.

Тя се вгледа в превръзките на китките си и внимателно повдигна бинта на дясната си ръка. Вкара нокът отдолу и обели засъхналата коричка. Да, раната беше истинска. Което означаваше, че и тя самата е истинска. Облегна се на стената и се послуша за гласа на сестра си. Нищо. Докосна гърдите си, талията, бедрата, краката. Беше себе си отново. Хубаво е да се завърнеш.

– Влизам, Рейвън. Искам да си поговорим – каза някаква жена през процеп за наблюдение. Капачето на правоъгълната дупка падна и вратата се отвори. Сестра Фей Сойер пристъпи вътре.

Рейвън погледна нагоре към привлекателната жена на средна възраст, с нежна кожа, тъмни очи и коса, увенчана с блестяща, черна плетка.

– Дойдох, за да те изведа навън, Рейвън.

– А баща ми премахна ли стражата над самоубийцата?

– Служителите на смяна докладваха, че си била послушна през последните три дни.

– Тогава мога ли отново да започна да помагам?

– Господин Джейсън Тедеску, нов пациент в лечебницата, иска да говори с теб. Казва, че ти си била най-добрата му ученичка по театрално майсторство в университета „Уейбридж“.

– Разбира се. Ще се видя с него.

– Но най-напред ела да се измиеш и да се облечеш.

В банята сестра Сойер ѝ помогна да се изкъпе и да сложи нови превръзки на китките си. Когато подаде една превръзка на бяло-червени черти, момичето се засмя.

– Винаги, когато нося това, се сещам за Коледа.

– Ти носиш усмивки на ранените войници и на пациентите. Винаги ставаш център на внимание. Преди да посетиш господин Тедеску, ще ти оправя косата, за да изглеждаш добре.

Скалпът ѝ изтръпна от силните движения на сестрата, докато я сресваше. След самоубийството на

майка ѝ никој друг не беше разресвал косата ѝ. Тя затвори очи. Когато Сојер остави гребена, момичето прошепна: „Не спирай“.

– Много си красива, Рейвън.

Отвори очи и видя руси косми по полата си.

– Оскубала си ми косата, кучко!

– Само мъничко. Това е нормално.

Тя стисна дясната си длан в юмрук и замахна, но Сојер я хвана във въздуха и ѝ изви ръката.

– Контролирай се, Рейвън, или ще напиша в картоната ти, че все още говориш с мъртвата си сестра.

– Не! Не искам баща ми да ме затвори отново.

– Ще се успокоиш ли?

– Обещавам.

– Обещавала си много пъти. Покажи си и двете ръце!

Тя си отпусна пръстите и вдигна ръце.

– Виждаш ли?

– Добре. Отиваме в лечебницата.

Тръгна след Сојер по коридора, после спря.

– Какво има, Рейвън?

– Размислих.

– Трябва да се срещнеш с г-н Тегеску.

– Не трябва да правя нищо.

Сојер извади запалка от джоба си и я щракна. Появи се пламък.

– Махни я!

– От теб зависи. От никој друг. Прави каквото ти казвам.

— Добре. Само я изгаси.

Сестрата прибра запалката в джоба си.

— Ела и развесели господин Тегеску.

От първото легло млад мъж с кислородна маска на лицето ѝ помахаше.

— Липсваше ми, Рейвън.

Тя го потупа по ръката.

— Оздравявай.

Минаваше покрай легла и инвалидни колички и махаше на всички пациенти. Беше досущ като кралица, която инспектира войската. Мъжете, които не спяха, ѝ пращаха въздушни целувки.

Чу някой да се провиква от другия край на лечебницата: „Ей ти, в инвалидната количка, млъквай и ни остави да спим!“

Някой друг му отговори: „По дяволите, да не си само ти тук!“

Докато се приближаваше към наполовина разтворения медицински параван, долови помпозната лекция на бившия си учител по театрално майсторство.

— Помнете, ученици, това е антивоенната комедия на Аристофан. Името на главната героиня *Лизистрата* означава *Тази, която разпуска армии*. Тя спира войната между Атина и Спарта, като принуждава изгарящите за ласки жени да спрат да дават любовна утеха на мъжете си.

Тя си спомни последната роля, която бе репетирала.

Разтваряйки паравана изрече репликите си:

*Е, ти сега печи го, преобръщай го,
прави се, че го искаш, ала не докрай,
и позволи му всичко, с изключение
на туй, в което посветихме* ...*

Дребният, шкембест г-н Тегеску се завъртя в инвалидната си количка.

– Рейвън?

Сестра Сойер я избута близо до него.

– Рейвън Слейд дойде да ви види, както пожелахте, професор Тегеску.

– Без *професор*. Те никога... не ме направиха *професор*. И къде са другарите ми от 17Н?

– Все още не са пристигнали, г-н Тегеску, но доброволката Рейвън е тук да ви развесели.

Гневът му се смекчи.

– Любимата ми ученичка по театрално майсторство научаваше ролите си по-бързо и с много по-голяма вещина от всеки друг студент. Искам нещо да ме попитам.

Погледна намръщено към Сойер:

– Махай се. Това е между мен и моето протеже.

Сестрата отстъпи, но Рейвън забеляза сянката ѝ загпаравана.

– Ела по-близо, Рейвън – каза Тегеску.

Тя се наведе напред, като възпираше гаденето заради миризмата на пот, долитаща от прогизналото му тяло.

---

*Превод Александър Ничев (1985). – Бел. прев.

– Помниш ли последната ни консултация в кабинета ми, след репетицията? Преди нервната ти криза?

Как би могла да забрави?

През онзи следобед, докато седеше на стола до бюрото му, усети как разгоненото копеле прекара дебели-те си пръсти нагоре под полата ѝ. Добре, че си кръсто-са краката. Това би направила и *Лизистрата*.

Той се запъти към тоалетната.

Момичето забеляза купчина листове на бюрото, с надпис отгоре – *Операция „Драконови зъби“*. Бележки за нова пиеса? Бързо зачете. Три римувани четиристи-шия, по нещо напомнящи пророчествата на Нострада-мус. Бързо постави листовете обратно, но в това вре-ме той се върна, бършейки ръце, и я видя.

– Как смееш да четеш нещата на бюрото ми!!!

– Извинете, г-н Тегеску. Помислих, че са бележки за часовете по актьорско майсторство.

Той заплашително размахва юмрук. Рейвън скочи от стола и мъжът я подгони около бюрото.

– Не ме удряй – изкрещя тя.

Почукване на вратата го спря. Някакъв студент си навря главата през пролуката.

– Извинявам се, че закъснях за срещата ни.

Тя изблъска Тегеску настрана и избяга от кабинета.

Това беше последният път, когато го видя. До този момент.

– Г-н Тегеску, как бих могла да забравя този ден?

Забеляза как той се вгледа в силуета на Сойер зад паравана.

– Сестра, разкарайте се! Това е нещо лично!

Обувките на сестрата зажвакаха, докато се отдалечаваха.

– Винаги си помнела толкова добре ролите си. Помниш ли какво имаше написано на онези страници?

... Рейвън, твоят тъп учител по театрално майсторство иска да изпълниш малко от неговата пиеса в три действия за драконовите зъби ...

Тя пропъди гласа от главата си и изрецитира репликите.

– Долавям някои от образите и отпратките от лекциите ви, но все още не разбирам смисъла.

– Тези пророчества се отнасят само за другарите ми от 17Н и МЕК.

... какво, по дяволите, е 17Н или МЕК?...

Пронизителният глас в главата ѝ попречи да чуе понататък думите му, внезапно мъжът се изпъна в инвалидната си количка и я сграбчи с две ръце за гърлото. Започна да я души.

– Не мога да те оставя жива, кучко.

Тя се опита да се отскубне, но хватката му беше силна. Пръстите му бяха заключени около врата ѝ.

Параванът се разтвори и сестра Сойер влетя. Тя удари Тедеску в лицето и той отпусна ръце. Вторият ѝ удар го прати в несвоя свят.

– Господи, точно навреме. Опити се да ме убие – дрезгаво задиша Рейвън.